

nostem konkrétního případu, zjištěným šetřením, konaným o zaměstnání V. W. u st-le, v jich souhrnu shledal, že zaměstnání to vykazuje veškeré pojmové znaky, charakterisující je jako mlčky smluvený poměr služební, nelze úsudku tomu vytýkati, ani že by neměl opory ve spisech nebo byl nemožný nebo nelogický a nebyl proto ve shodě se zákonem.

Č. 11.031.

Církevní věci (Slovensko): »Sporem vzniklým v lůně orthodoxní náboženské obce židovské«, který podle min. nař. z 27. října 1905 č. 4249 pres. náleží do kompetence voleného konfesního soudu, jest i spor mezi náboženskou obcí a jejím příslušníkem (o užívání sedadla v modlitebně).

(Nález ze dne 31. ledna 1934 č. 918.)

Prejudikatura: Boh. A 9720/32, 10.911/33.

Věc: Sáli M. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o sedadlo v židovské modlitebně.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lka podala dne 26. prosince 1927 u býv. župního úřadu v Košicích a dne 7. dubna 1927 u býv. oddělení min. vnitra v Bratislavě »stížnost« proti spolku »Chevra Sefardin orthodoxní náboženské obce v Košicích«; v této »stížnosti« dovozovala st-lka, že je rušena v držbě sedadla, vyloučena z modlitebny spolku a z používání »ženského« sedadla, nacházejícího se v této modlitebně a patřícího jejímu manželu Davidu M., bydlícímu v Americe, a žádala, aby bylo zjištěno, že je oprávněna modlitebnu spolku navštěvovati, svého sedadla v ní pokojně užívat i že je orthodoxní židovská náboženská obec v Košicích povinna povolit jí volný přístup do modlitebny.

Výměrem z 19. září 1930 nevyhověl měst. notářský úřad v Košicích těmto »stížnostem« st-lčiným, a to z důvodů věcných. — Do tohoto rozhodnutí podala st-lka odvolání.

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že »přezkoumav následkem odvolání st-lčina« zmíněný výměr měst. notářského úřadu, zrušuje tento výměr pro nedostatek kompetence řečeného úřadu, ježto vyřízení daného sporu vzhledem k jeho náboženskému rázu spadá do kompetence konfesního smírčího soudu. V důvodech nař. rozhodnutí bylo uvedeno: Je sice pravda, že účast na bohoslužbách z určitého sedadla v modlitebně je vykonávání náboženství a důsledkem toho úkonem veřejnoprávním, z čehož plyne, že spory tohoto rázu, tedy veřejnoprávní spory, nepatří na pořad občanských soudů. Z toho však, že veřejnoprávní spory nepatří na pořad občanských soudů, nemožno ještě vyvozovati i to, že by všechny veřejnoprávní spory spadaly do kompetence adm. úřadů, poněvadž jsou mezi nimi i takové, které vzhledem na jejich zvláštní veřejnoprávní ráz mohou býti vyřízeny jen orgány náboženské společnosti, jimž správa těchto věcí byla svěřena státní

správou kultovou. Ježto tedy v daném případě jde o spor ohledně sedadel v kostele, resp. v modlitebně, tedy o úkon náboženský a o spor rázu náboženského, vyskytnuvší se v lůně náboženské obce, proto jeho vyřízení ve smyslu nař. býv. uher. min. kultu z 27. října 1905 č. 4249 pres. spadá do kompetence konfesijních volených soudů sestavených podle §§ 14 a 32 org. stanov orthodoxní židovské konfese na Slov.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvážil nss:

Podle správních spisů vznesla st-lka před úřady správní na spor otázku, zda byla představenstvem spolku »Chevra Sefardin orthodoxní židovské náboženské obce v Košicích« právem vyloučena z užívání sedadel v modlitebně tohoto spolku. Z nař. rozhodnutí je patrné, že žal. úřad nejednal meritorně o tomto sporu — jak učinil úřad I. stolice —, nýbrž naopak odepřel meritorně jednati, a to z důvodu, že rozhodovati o tomto sporu nenáleží do kompetence úřadů správních, nýbrž do kompetence konfesijních volených soudů. Ježto tedy nař. rozhodnutí neobsahuje výrok o meritu sporu, jsou podle §§ 2 a 5 zák. o ss nepřipustné veškeré vývody stížnosti zabývající se meritorní stránkou sporu.

Proti vlastnímu výroku, který je v nař. rozhodnutí jedině obsažen, namítá stížnost toliko, že žal. úřad nemohl se k odůvodnění svého výroku, že rozhodovati spor tohoto druhu nejsou příslušny úřady správní, nýbrž konfesijní volené soudy, proto dovolati nařízení uher. min. kultu z 27. října 1905, č. 4249, že prý podle tohoto nař. nepatří před konfesijní volené soudy spory mezi autonomní orthodoxní židovskou náboženskou obcí se strany jedné a mezi příslušníky této obce se strany druhé.

Leč tato námitka stížnosti je bezdůvodná. I kdyby bylo lze dáti stížnosti za pravdu v tom, že v daném případě šlo o spor mezi autonomní orthodoxní židovskou náboženskou obcí se strany jedné a mezi příslušníky této obce se strany druhé, nemohla by zmíněná námitka otřásti zákonitostí nař. rozhodnutí, jež stojí na stanovisku, že šlo tu o spor vyskytnuvší se v lůně autonomní orthodoxní židovské náboženské obce a že řešení sporu tohoto druhu podle nař. uher. min. kultu z 27. října 1905, č. 4249 pres. (R. T. č. 127 ex 1905) nepatří do kompetence úřadů správních, nýbrž do kompetence konfesijních volených soudů. Právě-li totiž cit. nařízení, že spory vyskytující se výlučně v orthodoxních náboženských obcích mají vyřizovati autonomní volené soudy, nelze pochybovati o tom, že cit. nařízení má tu na mysli spory vznikající v lůně autonomní orthodoxní židovské náboženské obce, tedy jak spory mezi příslušníky takovéto obce, tak i spory mezi takovouto obcí a jejími příslušníky. Tomu nasvědčuje i další ustanovení cit. nařízení, »že správní úřad je tudíž ve smyslu nařízení min. kultu č. 1191/1888 (R. T. č. 114 ex 1888) jen tehdy oprávněn v takových věcech postupovati, jestliže se vyskytují mezi náboženskými obcemi orthodoxními s jedné strany a náboženskými obcemi kongresovými aneb obcemi organisovanými na základě status quo ante s druhé strany, a dále, že stížnosti orthodoxních náboženských obcí anebo jejich členů mají býti odkazovány před forum příslušného církevního voleného soudu (srov. Boh. A 9720/32).

Z těchto příčin bylo stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.